

SAJTÓMAPPA
2023.03.01. - 2024.02.29.

Az új bemutató és a művészeti projektek videó linkjei:

Az utolsó előtti vacsora: <https://vimeo.com/katajuhasz/uev>

Bo Bitter, MARCZI: https://youtu.be/XWlpJ_gba84

Declaration of Independence, Minneapolis, USA: <https://youtu.be/doRHhC1j3lg>

Interjúk:

- Glamour őszi szám: 2023.09. hó
- Jelen, Biczó Henriett | 2024.01.05. 09:21

<https://jelen.media/kultura/eltort-a-tancosno-gerince-ma-haziorvoskent-gyogyt/>

Kritikák:

- Declaration of Independence, Sziget Fesztivál, 2023.08.10. Revizor, Jászay Tamás
<https://revizoronline.com/tanc-es-mas-sziget-fesztival-2023/>

- Utolsó előtti vacsora: Rosznáky Emma, 2024.03.06. Népszava print és online
https://nepszava.hu/3227671_fajin-dajning

UTOLSÓ ELŐTTI VACSORA
LUKULLUSZI LAKÁSSZÍNHÁZ

Koreográfia: Juhász Kata
Gasztronómia: Kereszty Gábor

GASZTRONÓMIA ÉS ELŐADOMŰVÉSZET A NAPPALIBAN

Bemutató: 2024. február 28. - 19:00
További előadás: 2024. február 29. - 19:00

Soul Stage - Budapest, Erzsébet krt. 58. II. em. 11.

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS MINISZTERIUM
Nemzeti Kulturális Alap
NEMZETI KULTURÁLIS TANÁCSATÁRSZERVELETO
Fotó: Lóky Tamás

Ajánlók:

<https://szinhaz.online/utolso-elotti-vacsora-jon-a-juhasz-kata-tarsulat-vacsora-performansz/>

<https://welovebudapest.com/cikk/2024/02/06/latnivalok-es-kultura-februari-szinhazajanlo-2024/>

<https://deszkavizio.hu/szinhazoldal/>

<https://deszkavizio.hu/uj-bemutatora-keszul-a-juhasz-kata-tarsulat/>

<https://bdpst24.hu/2024/02/09/juhasz-kata-tarsulat-utolso-elotti-vacsora/>

<https://cseppek.hu/cikk/23086utolso-elotti-vacsora-juhasz-kata-tarsulat-vacsora-performansz-ujcirkusz-eloadasa>

<https://cornandsoda.com/wp/utolso-elotti-vacsora-a-juhasz-kata-tarsulat-vacsora-performansz-ujcirkusz-eloadasa/>

<https://miazablogger.hu/utolso-elotti-vacsora/>

<https://mediabirodalom.hu/utolso-elotti-vacsora/#gsc.tab=0>

<https://kultura.hu/ujcirkuszi-gasztro-performanszal-jon-el-a-bunbeeses/>

EGYSZERRE
művészlélek
ÉS A tudományok
embere

Nem a táncosok szokásos útját járja **dr. Juhász Kata:** amellett, hogy fellép, gyakorló háziorvos is. Egyszerre szenvedélye a táncolás és az orvoslás. A gyógyítás mellett tagja volt Frenák Pál társulatának, oktatta is a táncot. ▶

Szöveg: Kiss Annamária Foto: Bolega Niki
Stylist: @styledbycsillu Smink: Leányfalvi Vanda Haj: Vegh Virag

Táncos karrierje önmagában is figyelemre méltó: táncstudását többek közt az Egyesült Államokban és Franciaországban tökéletesítette, koreográfusi diplomáját a Magyar Táncművészeti Egyetemen szerezte.

Szerepelt a Víg-színház és a Pesti Színház ikonikus musicaljeiben, A dzsungel könyvében és a West Side Storyban, oszlopos tagja volt a Frenák Társulatnak, tizenöt éve pedig önálló koreográfiait mutatja be, saját társulatával. A táncot a győri táncművészeti iskolában oktatta is. A SOTE-n diplomázott, a PTE-n szakvizsgázott, jelenleg is praktizál.

Kiskorodban sokat táncoltál vagy folyton doktorost játszottál?

Édesapám orvos, benne volt a levegőben, hogy orvosnak kell lennem. Gyerekkoromtól kezdve műkorcsolyáztam, művészi tornáztam, később táncoltam. Amikor megkérdezték, mi szeretnék lenni, azt feleltem, színész-orvos. Négyévesen álltam először színpadra, a Hófehérkében Kuka szerepét játszottam a Jégszínházban. Hiperaktív kislány voltam, folyton szerepeltem, kiestem a padból, amikor jelentkezni kellett, verset mondtam az iskolai ünnepeken és mindenfélét sportoltam úgy, hogy mindenben eljutottam a versenyzésig – valahol szörnyű ez így, visszaneézve.

Ambiciózus vagy?

Visz a flow. Ha találkozom egy jó lehetőséggel, egyből magával ragad. Akár orvosként is: olvasom, milyen sok a halálozás egy bizonyos betegség következtében, és milyen fontos a megelőzés, amire azonnal reagálok, és szűrésre küldöm a hozzám tartozó betegeket. Hajt a tettvágy, de pusztán magamért nem vagyok ambiciózus – például, hogy elérjek egy pozíciót, az nem érdekel.

Hogy bírod fizikailag a nem kis megerőltetéssel járó táncfellépéseket?

Orvosként a testudatom segít meghúzni a határokat fizikálisan, hogy sérülés nélkül meddig mehetek el. Persze a táncos szakma állandóan szembesít a korommal, hiszen jönnek a fiatalok. Próbálok karban tartani a testem, de nehéz egy színpadon szerepelni a tíz, húsz, sőt most már harminc évvel fiatalabbakkal. Nem hasonlítom magam hozzájuk, mást tudok, mint ők.

Melyik vagy inkább: művészlélek vagy a tudományok embere?

Egyetemistaként a megélhetésemet a tánc adta. A kilencvenes évek színházi közegében éltem, közben bécsi és francia ösztöndíjakat kaptam, és voltam Amerikában is. Sokszor fontolgattam, hogy abbahagyom az orvost, de mindig jöttek a barátok, akik átlendítettek a nehézségeken. Visszatérve a párizsi ösztöndíjas útról, halasztottam egy évet, az új egyetemi csoportom, ahová ekkor kerültem, összetartó közösség volt. Rugdos-tak, hogy folytassam az egyetememet. De a negyedév után is

abba akartam hagyni. Franciaországba mentem, kötelező sebészeti gyakorlatra, ösztöndíjat kaptam a nizzai egyetemi kórházba. A laparoszkópia egyik kifejlesztőjéhez vitt a jó szerencsém. Összebarátkoztunk a professzorral, részt vettem a műtétjein, a referálókön esettanulmányokból és kórképekből előadásokat kellett tartanom. Jó lett volna kint maradni, de hazatértem, mert itthon volt a szerelmem és a táncos munkám. Viszont ez a tanulmányút megint lökést adott, hogy mégse adjam fel az orvost. Az egyetem elvégzése után gyógyszercegnél dolgoztam, utána egy ideig csak táncoltam. Nyolc éven át voltam a Frenák Társulat szólistája. Pali alkotótársként tekint a táncosaira, és mivel sok időt töltött Franciaországban, itthon önállóan dolgozhattam. Munkamódszerünk rendhagyónak számított akkoriban: nem azt csinálta, hogy beállt a tükör elé, kitalálta a mozdulatokat és utána betanította a táncosnak, hanem kutatásra, kísérletezésre készített. Vagy például, amikor Japánban jártunk, elvonulásra hívtok a hegyekbe, hogy közben elbeszélgessünk a következő próbafolyamatról. Együtt gondolkodtunk, utána önállóan vihettem tovább a megbeszélte koncepciót. Próbán is sokszor mondta: „nem tudom, mit csinálj, csak azt tudom megmondani, mit ne.” Ma én is így dolgozom másokkal: szabadjára engedem társaim kreativitását, aztán a végeredményt formába öntöm. Számos előadásunk épül improvizációra. A szépen táncolás, mozdulat szinten nem érdekel, viszont a belső jelenlét és ▶

„ORVOSKÉNT A TEST-TUDATOM SEGÍT MEGHÚZNI A HATÁROKAT FIZIKÁLISAN, HOGY SÉRÜLÉS NÉLKÜL MEDDIG MEHETEK EL!”

a mondanivaló igen, ami nem egyenlő a narratív történetmeséléssel.

Mi jellemzi a művészetedet?

A táncot összművészeti alkotásként fogom föl, a látvány és a zene mellett előadásaimnak gyakran része a verbalitás is: a mozdulatnak nincs önálló jelértéke, amit „olvasni” lehet, mert nem pantomimszerű színesi játékot használok. Ha egyszerre beszélek és táncolok, nem eltáncolom, amiről beszélek, hanem a beszéddel még egy jelentésréteget adok az előadásnak. Ugyanígy hatnak a fények, a látvány és a zene is. Amikor zenéssel dolgozom, nem aláfestő zenészként tekintek rá, hanem önálló szereplőként. Még akkor is, ha csak ül a színpadon és játszik. Tovább megyek: előfordul, hogy a közönség nálunk nem nézője, hanem résztvevője az előadásnak, még a fényeket is ő mozgathatja, miközben végigmozogja az egy órát. A Mozgástér című darabunkon egy éve dolgozom. Résztvételi táncelőadás, ami azt jelenti, hogy – noha vannak táncosok a színpadon – a közönség attól a pillanattól kezdve, hogy belép a térbe, mozog és koreografál. Szabadsága van, hogy leül, feláll, egyáltalán, megmozdul-e. A táncosok mint ceremóniamesterek, olyan szituációkat teremtenek, amiben a közönség tagjai átélnek azt a felelősségteljes szabadságérzést, hogy döntéseikkel egy közösség életét alakítják. Remek önismereti tapasztalás és csapatépítő élmény.

Táncosként melyik sikeredre vagy a legbüszkébb?

Arra, hogy harminc éve táncolok és nem égetem ki. Alkotóként

mindig találok újabb kihívásokat. Évek óta azzal kísérletezem, hogy kivigyem a táncot a színházi térből, például egy kültéri edzőpályára vagy egy kávézóba. Azt is sikernek élem meg,

ahogyan mostanában a verbalitást használom. Az orvosi vizsgákon olyan vizsgadrukkom volt, hogy alig tudtam megszólalni, ami rendre lerontotta az eredményemet, talán ezért is lettem táncos. De ma már megtaláltam a tánc és a verbalitás egyensúlyát, ez egyfajta one woman show-ban öltetet. A Szerény javaslat és Declaration of Independence című szólóimmal társadalmi kérdésekben is felelem a hangom. Jólesőn gondolok arra is, hogy én csináltam Európa talán első 3D-s táncfilmjét, ami az amszterdami

Cinedans táncfilmfesztivál nyitófilmje lett.

Mennyire egészíti ki a két munkád egymást?

Egyik szakmám erősíti a másikat. A koreográfia és az orvoslás hasonló, szintetizáló gondolkodásmódot kíván. Egy darab színpadra állításakor rengeteg elemből építek: a mozgás megalkotása mellett bevilágítom

az egyes jeleneteket, kitalálom a jelmezeket, kellékeket, díszleteket, hozzáteszem a zenét és a szöveget, vezetem az alkotófolyamat irányvonalát. Hasonlóan állítok fel egy diagnózist: az

Blézert, blózt, nadrágot és cipőt ZARA | Nyomtatás: RESERVED

embert holisztikusan szemlélem, egyszerre sok tényezőre odafigyelve. Szintetizálom a beteg által elmesélt kórtörténetet, a tüneteit, a vizsgálatok eredményeit, és így állítom fel a diagnózist, amihez hozzárendelem a megfelelő terápiát. Amíg orvosként azt mondom, hogy holisztikus, addig koreográfusként azt, hogy összművészeti. ❶